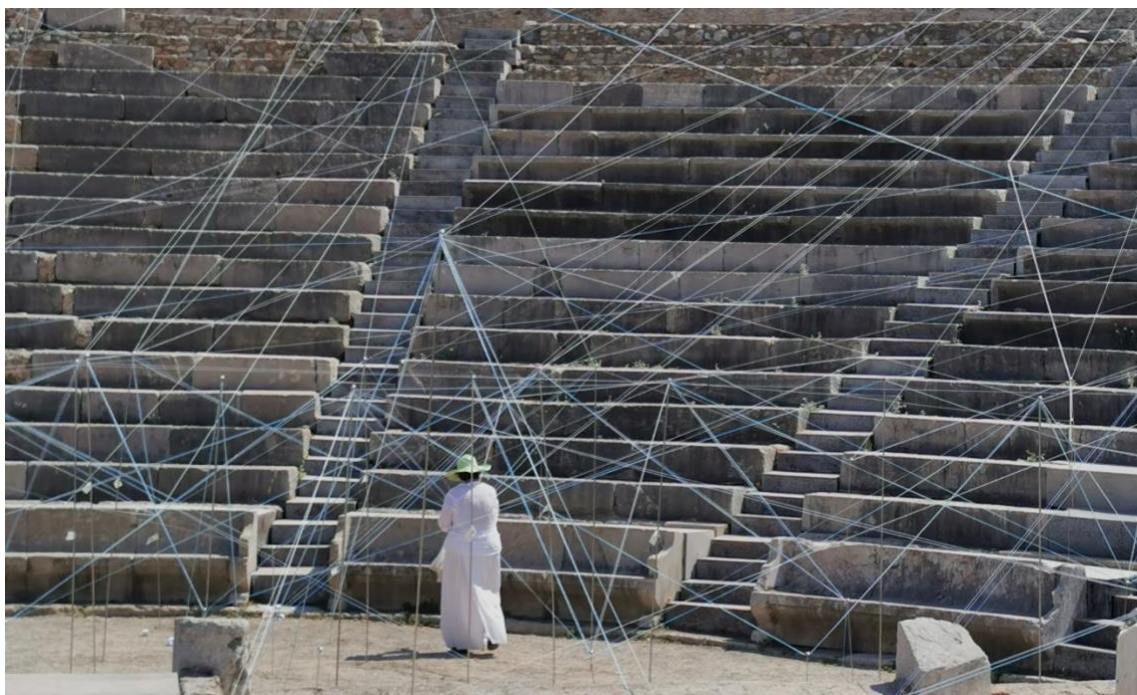

Με έκπληξη και με συγκίνηση έλαβα το παρακάτω κείμενο για τη δουλειά μου από τη Δρ. Έφη Παπαευθυμίου, Αρχαιολόγο- Μουσειολόγο, Αν. Προϊσταμένη Δ/σης Πολιτισμού- Τουρισμού Δήμου Λαμιέων.

Το παραθέτω με την άδειά της.

Οι εικόνες είναι από το έργο μου «Ιεροί Λόγοι/COVID-19» που πραγματοποιήθηκε με ανάθεση του Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου στο μικρό αρχαίο θέατρο Επιδαύρου την περίοδο μεταξύ 13/8 έως 5/9/2021.

Αιμιλία Παπαφιλίππου

Both surprised and moved, I received the following text about my work from Dr. Efi Papaefthymiou, Archeologist-Museologist, Dep. Head of the Directorate of Culture and Tourism of the Municipality of Lamia.

I present it herewith with her permission.

The English translation can be found after the Greek text.

The images are from my work "Sacred Tales/COVID-19," which was commissioned by the Athens and Epidauros Festival and took place at the Little Ancient Theater of Epidauros between 13/8 and 5/9/ 2021.

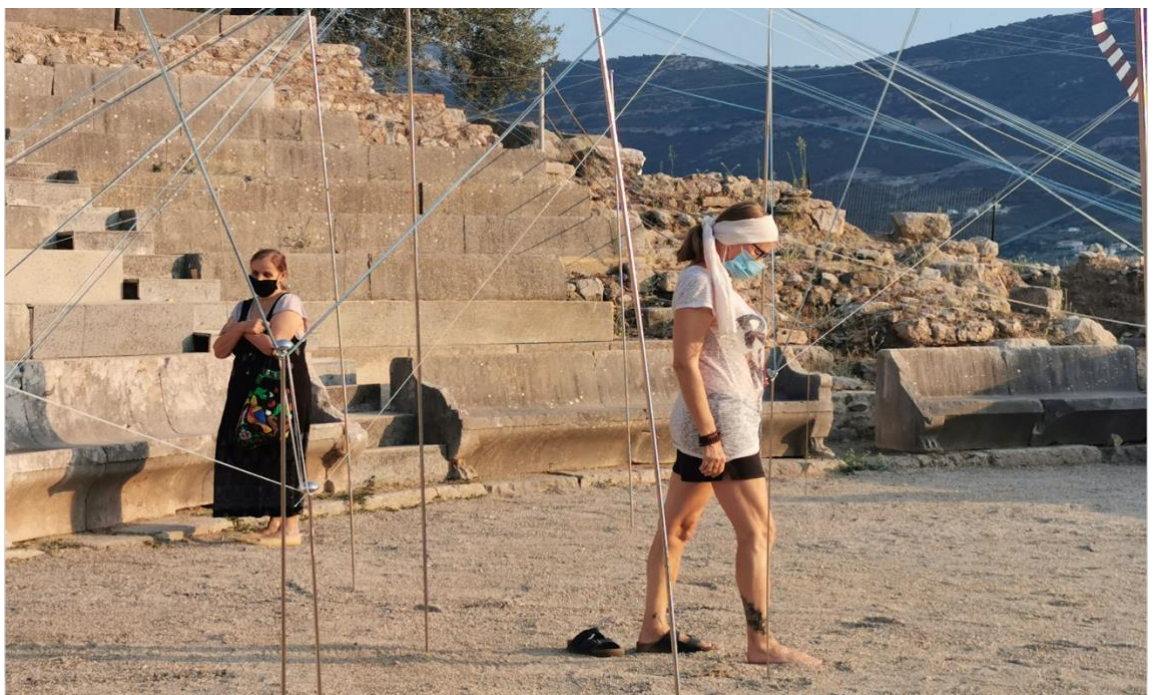
Aemilia Papaphilippou

Λαμία, 20/04/24

Δυο λόγια...

Η τέχνη της Παπαφιλίππου αποκαλύπτει δύο μεγάλες αλήθειες ότι η χωριστότητα είναι μια ψευδαίσθηση, ότι η ζωή μας κινείται στα δίπολα χωρίς ελπίδα σύνθεσης. Με αυτήν την έννοια η τέχνη γίνεται μύηση στις βαθύτερες αλήθειες της ζωής και η εικαστικός, μυσταγωγός.

Τα νήματα της Παπαφιλίππου κάνουν ορατό το άυλο. Δείχνουν ότι όλοι είμαστε ενωμένοι με όλους και τη μητέρα φύση. Δεν υπάρχει κίνηση ή δράση του ενός που να μην επηρεάζει το σύνολο. Το σημαντικό είναι ότι η Τέχνη δίνει τη δυνατότητα αυτή η αλήθεια να βιωθεί με τις κινήσεις του σώματος, όπου ο καθένας γίνεται ιερούργος στο τελετουργικό χορόδραμα της Παπαφιλίππου, δεν είναι μια αλήθεια που τη διαβάζει κανείς με την μορφή μιας φιλοσοφικής πραγματείας, μιας εξομολόγησης. Είναι μια αλήθεια που καταγράφεται βιωματικά και δεν ξεχνιέται ποτέ, γιατί το σώμα έχει τη δική του μνήμη. Θυμήσου σώμα, έλεγε ο Καβάφης...

Το αρχαίο θέατρο με τον καλύτερο τρόπο αναδεικνύει τη σύνθεση των

αντιθέτων. Το απολλώνιο και το διονυσιακό συνθέτουν την ενότητα του κόσμου και της ζωής, πέρα από τη φαινομενική ξεχωριστότητα. Πολύ πριν τον Γιούνγκ, οι αρχαίοι Έλληνες γνώριζαν πως ο άνθρωπος είναι συν-υπόσταση και των δύο, φωτός και σκοταδιού. Χώμα στο οποίο ο Θεός εμφύσησε πνοή. Ο θάνατος του Πενθέα ήταν η συνέπεια της ασέβειάς του προς τον θεό Διόνυσο. Τον φονεύει η ίδια του η μητέρα, νομίζοντας τον για λιοντάρι. Γιατί όποιος αρνείται τη σκοτεινή πλευρά και δεν τη δεξιώνεται, τον καταπίνει σε μια στιγμή.

Οι αλήθειες για την ανάγκη συμπόρευσης, συναποδοχής και συγχώρεσης αντιφατικών καταστάσεων είναι πνευματικός πολιτισμός με σφραγίδα ελληνική. Στη Δυτική θεολογία οι θεωρήσεις του Άνσελμου έβαλλαν έξω το κακό για την επικράτηση του καλού, τη μονοκρατορία του, ενώ η ουσία της σοφίας έγκειται στην αποδοχή όλων των εκφάνσεων του είναι και του υπάρχουν. Ο θάνατος δεν είναι στην ελληνική αντίληψη «ημερομηνία λήξης» της ζωής, αλλά αξία που διαμορφώνει τη ζωή στο σύνολό της. Η ίδια η ζωή γίνεται σπουδή θανάτου, για να αποδεχθεί ήρεμα το τέλος, για να του δώσει μια υπαρξιακή διάσταση τελείωσης-τελειοποίησης και όχι μόνον λήξης.

Οι νεκροί στα επιτύμβια ανάγλυφα της κλασικής περιόδου δεξιώνονται τους ζωντανούς, τίποτα δεν χωρίζει τους δύο αυτούς κόσμους ανυπερθέτως, κανένα στεγανό ανάμεσά τους δεν διακόπτει την ψυχική ανάγκη και δυνατότητα για ένωση διαρκή και καθολική.

Η άκρατη επικράτηση μιας μονοσήμαντης νοημοσύνης είναι μία από τις προκλήσεις της εποχής μας. Στην ελληνική παράδοση πώς θα χωρέσει συλλήψεις, όπως το «Χαίρε νύμφη ανύμφευτε» ή το «Θανάτω θάνατον πατήσας»; Πώς θα δεχθεί το «Χαίρε η ταναντία εις ταυτό αγαγούσα»; Πώς θα συζεύξει το απολλώνιο και το διονυσιακό; Εκεί στο προσκήνιο του αρχαίου θεάτρου όλα αυτά τα ψευδοδιλήμματα, -ψευδαισθήσεις παντοδυναμίας και τελειότητας- αποδυναμώνονται, ξεγυμνώνονται.

Όπως γράφει ο Θεοτοκάς, ο ανθρώπινος πολιτισμός δημιουργεί ψεύτικες ανάγκες και παράγει κάλπικες αλήθειες. Νομίζει ότι η επιστήμη και η τεχνολογία θα του δώσει τις απαντήσεις και κυρίως την ισχύ που χρειάζεται, για να καθυποτάξει τον άνθρωπο χρησιμοποιώντας μόνο το εγώ του, δηλαδή το πιο μικρό και αμελητέο κομμάτι του ψυχισμού, την κορυφή ενός παγόβουνου που βυθίζεται στην άβυσσο των ασυνείδητων ψυχικών ενορμήσεων και καταβολών.

Ανατέλλει μια περιπέτεια αντικατοπτρισμών, όπου θα ψάχνουμε το αυθεντικό. Μια πρωτεϊκή κατάσταση μεταμορφώσεων και αλλαγών. Ένα βδέλυγμα ερημώσεως όπου θα χαθεί η εμπιστοσύνη από άνθρωπο σε άνθρωπο. Η εμπιστοσύνη, η βάση κάθε ανθρώπινης σχέσης. Η χειραψία στον ελληνικό κόσμο δεν είναι μόνο η ένωση είναι και σύμβολο πίστης-εμπιστοσύνης. Το πιο ισχυρό σύμβολο για ολόκληρες γενιές που πέρασαν.

Αυτήν τη δοκιμασία θα τη διαβούμε με πίστη στο σύνολο άνθρωπο, στον ελληνικό πολιτισμό και τους καλλιτέχνες μας που μπορούν να παράγουν τεχνολογίες σκέψης και αντίδοτα σε δηλητήρια.

Δρ. Έφη Παπαευθυμίου

Αρχαιολόγος - Μουσειολόγος

Αν. Προϊσταμένη Δ/σης Πολιτισμού-Τουρισμού Δήμου Λαμιέων

Lamia, 20/04/24

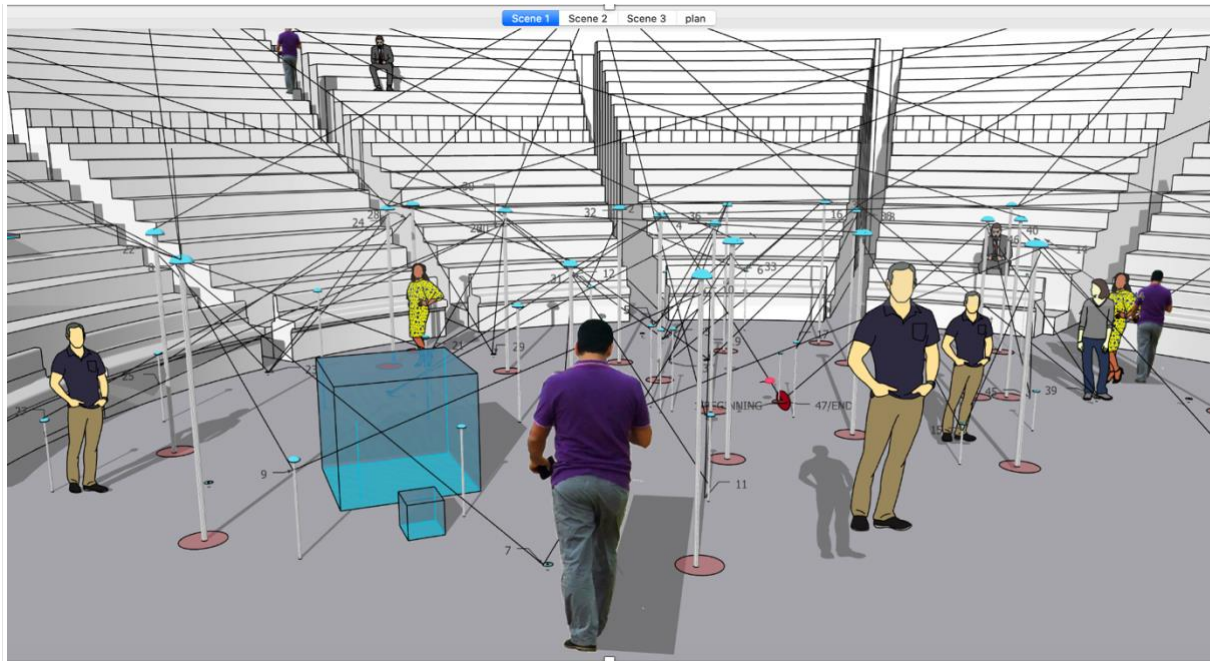
A Few Words...

The art of Papaphilippou reveals two great truths: that separation is an illusion and that our lives move in polarities without hope of synthesis. In this sense, art becomes initiation into life's deeper truths, and the visual artist becomes a mystagogue.

Papaphilippou's threads make the immaterial visible. They show that we are all connected to each other and to Mother Nature. There is no movement or action of one that does not affect the whole. The significance is that art enables this truth to be experienced through bodily movements, where everyone partakes in the essence of the divine in Papaphilippou's ritualistic dance. It's not a truth to be read in the form of a philosophical treatise or confession. It's a truth experienced intimately and never forgotten, because the body has its own memory. 'Remember body,' said K. Cavafy...

Ancient theater best highlights the synthesis of opposites. The Apollonian and Dionysian compose the unity of the world and life, beyond their apparent separateness. Long before Jung, the ancient Greeks knew that man is composed of both light and darkness. He is earth into which God breathes life. The death of Pentheus was the consequence of his disrespect towards the god Dionysus. He was killed by his own mother, mistaking him for a lion. For whoever denies the dark side and does not accept it, is engulfed in a moment.

Truths about the need for companionship, acceptance, and forgiveness of conflicting situations are spiritual wealth with a Greek stamp. In Western theology, Anselm's theories promoted the exclusion of evil for the triumph of the good, its monopoly, while the essence of wisdom lies in accepting all manifestations of being and existing. Death is not in the Greek perception the 'expiry date' of life, but a value that shapes life as a whole. Life itself becomes a study of death, to calmly accept the end, to give it an existential dimension of completion-perfection rather than just cessation.

The dead in the classical period's tomb reliefs welcome the living, nothing separates these two worlds absolutely, no barrier between them interrupts the psychological need and possibility for constant and universal connection.

The undue prevalence of univocal intelligence is one of the challenges of our time. In the Greek tradition, how will it accommodate concepts such as «Χαίρε νύμφη ανύμφευτε»¹, or «Θανάτω θάνατον πατήσας»²? How will it accept «Η ταναντία εις ταυτό αγαγούσα»³⁴? How will it unite the Apollonian and the Dionysian?

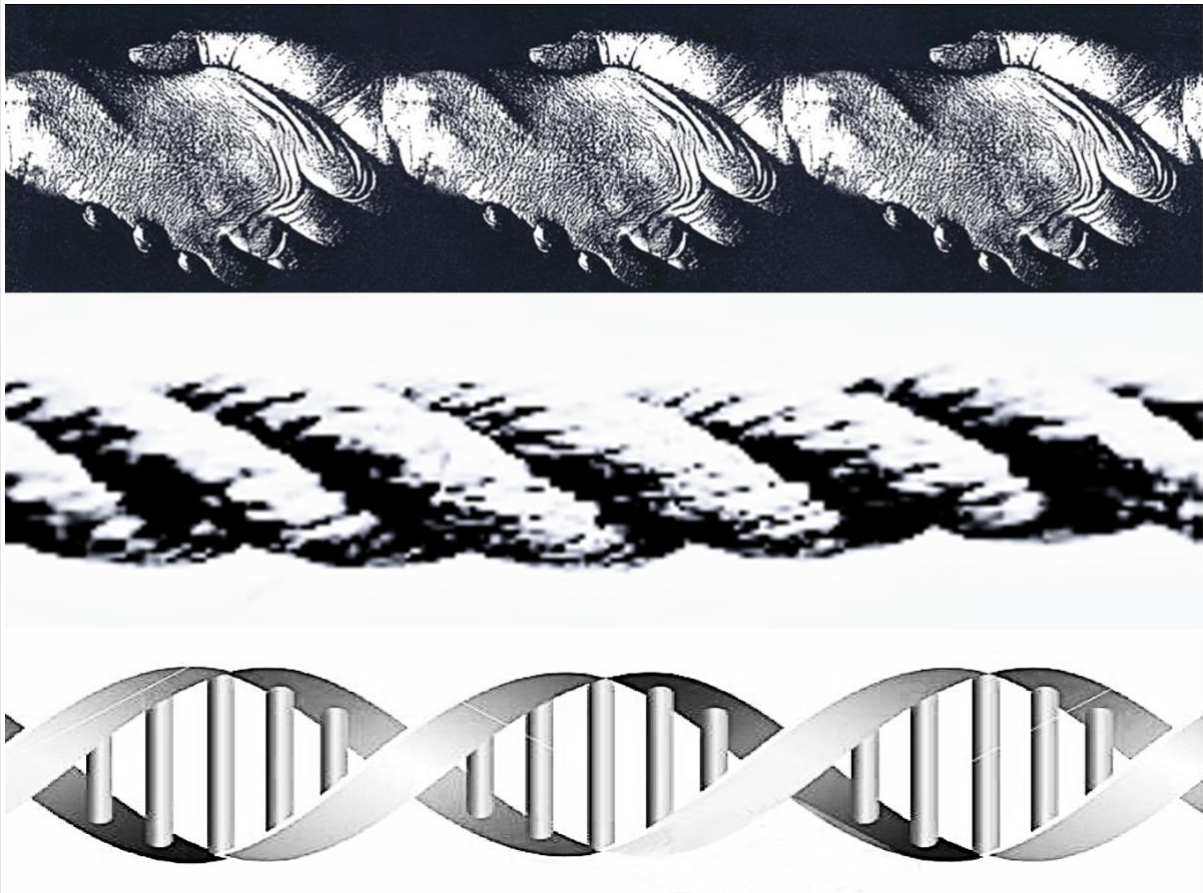
¹ Rejoice, O Bride Ever-Virgin.

² Trampling down death by death (Christ is risen from the dead trampling down death by death and upon those in the tombs bestowing life).

³ Rejoice, you who conducts the opposites of unity.

⁴ We recommend readers to obtain an acoustic experience of the phrases through any translating machine.

There, in the foreground of ancient theater, all these false dilemmas - delusions of omnipotence and perfection - are weakened, stripped.

As G. Theotokas writes, human civilization creates false needs and produces counterfeit truths. It believes that science and technology will provide the answers and, above all, the power it needs to subjugate man using only his ego, i.e., the smallest and most negligible part of his psyche, the tip of an iceberg sinking into the abyss of unconscious mental urges and impulses.

An adventure of reflections is rising, where we will seek the authentic. A primordial state of metamorphoses and changes. A horror of desolation where trust will be lost from person to person. Trust, the basis of every human relationship. The handshake in the Greek world is not just a union; it is also a symbol of faith - trust. The strongest contract for entire generations that have passed. We will undergo this trial with faith in humanity as a whole, in Greek culture, and in our artists who can produce thought technologies and antidotes to poisons.

Dr. Efi Papaefthymiou, Archaeologist-Museologist

Dep. Head of the Directorate of Culture and Tourism of the Municipality of Lamia